EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Any II - Núm. 74 | Barcelona, 15 novembre de 1932 | Preu: 20 cèntims

A la candidatura radical hi trobem a faltar un nom: el del Sr. Grisó

— Nosaltres sí que serem ciutadanes de segona classe!

La nostra candidatura

EL BE NEGRE, conscient de la transcendència històrica d'aquesta hora gràvida de denses responsabilitats, es llança a la lluita electoral amb més entusiasme del que és capaç, i presenta també una candidatura (Candidatura de Concòrdia Descordada), que ofereix a la consideració dels patriotes, dels barcelonins, de la classe mitja, dels homes de professions liberals, dels treballadors i dels **no catalans.** Candidatura que aspira no sols a les majories, sinó fins i tot a les minories, és a dir, parlant en plata: aspirem al «copo».

La nostra candidatura per Barcelona-Ciutat és la següent:

Déu Nostre Senyor (pels catòlics).
Dr. Manuel Irurita i Bisbe (pels altres).
El Comte de Güell (pel seu compte).
Josep Sunyol i Ciutadania (pels màrtirs de la República)
Franzezo Farreraz i Duran (pelz eztudiantz de Batzillerat).
Josep Sànchez Silva (pels pro-presos).
Expòsit Grisó i Expòsit (pels ex-presos, pels im-presos i pels incom-presos).
Antoni Rovira i Virgili (pels rabassaire-capes).
Xavier Regàs i Bocamoll (per bemols).
Artemi Aiguader (pels Artemis).
Antoni Xirau Palau (pels Xiraus).
Mariano Rubió Tudurí (pels Tudurins).
Josep Grau Jassans (per l'alta finança).
Lluís Capdevila i Monocle (pels «no-catalanes»).
Josep Fontbernat Xinxola (pels pobres).
Joan Pich i Pon (honrat I).
Emiliano Iglesias Ambrosio (honrat II).
Casimir Giralt (honrat III).
Josep Bertran i Güell (pel seu pare).
Joan Ventosa i Calvell (pels darrers puntals... etc.)
Manuel Carrasco Formiguera (per cotons).
Joan B. Roca i Cavall (pels «tatanos»).
Josep Puig i Cadafalch (pels morts).
Alexandre Lerroux García (pels vius).

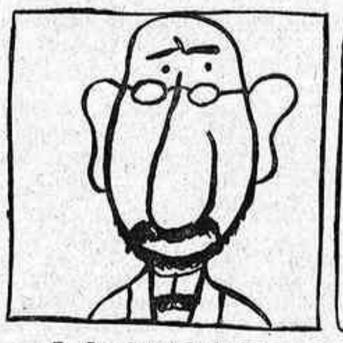

En Grisó vist de front

En Grisó vist de perfil

5.000 PESSETES

(o l'equivalència en càrrecs municipals)

S'ofereixen al que capturi, viu o mort, a un tal Grisó, i el lliuri a «El Be Negre» o a les autoritats més competents.

Característiques del Grisó

El Grisó és un home d'estatura irregular, ulls blaus prússia, més aviat grosset, revingudet i llarg de dits. Porta bigoti i barba postissos, i un tatuatge sota l'aixella esquerra (republicana) que diu així: «Recuerdo de Alejandro». Es regidor de l'Ajuntament de Barcelona i si li pregunteu de quin partit és, diu que del Radical.

NOTA: Passades les eleccions, queda sense efecte la present oferta, perque en aquella data segurament el Sr. Lerroux ja l'haurà perdonat.

Els revisionistes de la Prostitució

Les personalitats opinen

El propòsit del Govern d'abolir la prostitució ha estat rebut a Barcelona amb l'emoció pròpia del cas. Al Districte V posaren les banderes a mig pal, al consolat francès tramitatren ràpidament una enèrgica protesta; conegudes personalitats polítiques interromperen precipitadament la campanya electoral, per a reunir-se amb llurs desconsolades mares. A les redaccions d'*El Brusi* i d'*El Correo Catalán* digueren que això era una maniobra contra la religió, però després d'un moment de calma acordaren que es tractava només d'un simple truc electoral.

L'emoció—ja ho hem dit—fou general. General i particular. Per conèixer els matisos d'aquesta emoció particular, organitzàrem cuita-corrents una enquesta entre les personalitats barcelonines susceptibles de reaccionar d'una manera brillant davant l'estat de coses que planteja l'acord del Govern.

La nostra pregunta: «*¿Què opineu de la prohibició de la prostitució?*», obtingué les següents respostes:

ALEXANDRE LERROUX

—Personalmente, la cosa no me interesa. A mi edad, señores, prefiero dedicarme a los no catalanes.

LLUIS DURAN I VENTOSA

—La República no ha meditat prou bé aquesta mesura draconiana. Altrament, jo ja fa anys que tinc preses les meves precaucions...

FRANCESC MACIA

—Em sap greu perquè entre elles, pobretes, n'hi ha que són ben humils.

JAUME BOFILL I MATES

—Ah! ¿Però encara n'hi havia d'aquestes donotes?

JOAN PICH I PON

—No comprendo cómo después de haber aprobado la Prostitución, ahora la prohiben. ¿No es el primer artículo de la Prostitución que proclama que España es una República de Trabajadores de todas clases?

—Vostè confon la Constitució amb la promiscuació.

—Exacto. Pero si gobernara el Partido Radical eso no se toleraría.

ANTONI ROVIRA I VIRGILI

—Els rabassaires tenen tota la raó.

—Perdoneu: parlàvem de la prostitució.

—Ah! sí. És perquè en Noguer i Comet és un ximple.

CASSIMIR GIRALT

—Em fa l'efecte que aquesta mesura no afecta el fur municipal. Per tant, no tinc res a dir-hi.

JOAN CASANOVES

—Home! què voleu que us digui... Jo sóc el menys indicat per parlar-ne...

(Ens pica l'ullet, somriu faceciosament i ens clava un copet al ventre.)

La reaparició d'en Cambó

Hem visitat el senyor Cambó, per cert després del seu doble discurs a l'Olympia i al Bosc. No us podeu imaginar el que costa parlar amb el senyor Cambó. És pesat i tot. Gairebé ja estàvem temptats de celebrar l'interviu amb aquell xicot, en Casabó, que és una mena de Cambó d'alpaca, i que imita fins i tot els tics de «Don Francisquito» (amb música del mestre Vives, candidat de la Lliga). Però, quan érem a punt d'iniciar la conversa, ens cridà un altre secretari (que duia una escombra i va donar-la a en Casabó, perquè netegés els passadissos, sots pena de quedar sense postres), i aquest secretari ens digué:

—Sigueu breus.

Nosaltres li responguérem:

—¿Això ho diu vostè, o bé el senyor Cambó?

—És que sóc en Cambó.

Realment, en Cambó estava molt canviat. Anava afaitat i no duia cap tic.

—Ara la barba i els tics me'ls poso només quan surto de casa. Després d'això, ja comprendrà que sóc republicà.

Nosaltres no ho veiem tan clar, però vam assentir amb el cap.

—Doncs, què se li ofereix?

—Voldríem saber les seves impressions ara que ha tornat a parlar en públic.

En Cambó ens ha respost, amb un gest ràpid, elèctric:

—Això, ja els ho dirà en Duran i Ventosa. Apa, *buenas*.

En sortir, en Casabó ens ha empaitat amicalment a cops d'escombra. És un bon xicot, i sobretot molt eixerit i, amb el temps farà carrera. Escombra com els àngels.

Els pobres revolucionaris

A Madrid no els estimen gens

La política que d'un temps a aquesta part ve adoptant el Govern de Madrid contra l'actuació de l'Esquerra Republicana de Catalunya en favor de les classes humils, i especialment per dos ministres—ens referim, com l'esquerrà lector haurà ja comprès—als senyors Domingo i Carner, que si són el que deuen i han pogut fer carrera ha estat degut a la protecció ininterrompuda que des la seva—la d'ells, és a dir llur—més tendra joventut els ha dispensat la Comarcal, costejant-los per subscripicó pública el batxillerat i els primers accessoris profilàctics, ha culminat darrerament en dues maniobres que traspuen, no ja el més baix nivell moral, sinó l'odi que aquests homes que fan del desagraïment un principi, senten pels humils que els han enlairat.

D'una banda, el senyor Domingo, no content encara amb oposar a Tarragona una candidatura a la de l'Esquerra, que compta amb l'ajut decidit de tota l'opinió esquerrista de la província de Barcelona, fa metrallar, i per si això fos poc, afusellar de segona mà els humils rabassaires que no sabien que anaven a demanar la destitució d'un governador civil que de tots temps s'havia distingit per haver-se separat darrerament de l'Esquerra.

D'altra banda, el ministre Carner (ministre havia d'ésser!), ordena, des de Madrid (des de Madrid, senyor Carner!) el tancament dels estancs en hores tan intempestives, que impossibiliten al digne ciutadà de fer-se anar a comprar per la humil criada un humil paquet d'humils cigarrets egipcis abans d'un humil dinar o després d'un humil sopar.

I així com el senyor Domingo afusellava de segona mà i davant testimonis, el senyor Carner intentava llançar l'humil proletariat del servei domèstic a actituds de rebellió, de les quals únicament un Govern que no ha sabut fer la Revolució, ni deixa que els que la saben fer la facin, seria responsable cas que la fessin els que no la sabrien fer tan bé com la sabria fer l'Esquerra.

I això no ho diem pas per dir-ho, sinó perquè la lògica dels fets ha vingut brutalment a confirmar-ho. Un cas concret servirà per mostrar on pot portar aquesta política a les clases humils, sempre disposades a sacrificar-se i a donar el vot.

L'altre dia, exactament l'altre dia, ens vàrem sentir commosos tot passant per la Via Laietana davant la Caixa de Pensions, per un desesperat plor femení.

Tendres per naturalesa, encara que enèrgics per temperament, un plor femení ens ha commòs sempre, sobretot quan esclata, tràgic, en una via deserta, i quan les porteries ja són tancades. Eren ja més de les deu de la nit. Més de

(Segueix a la pàg. 4, col. 1)

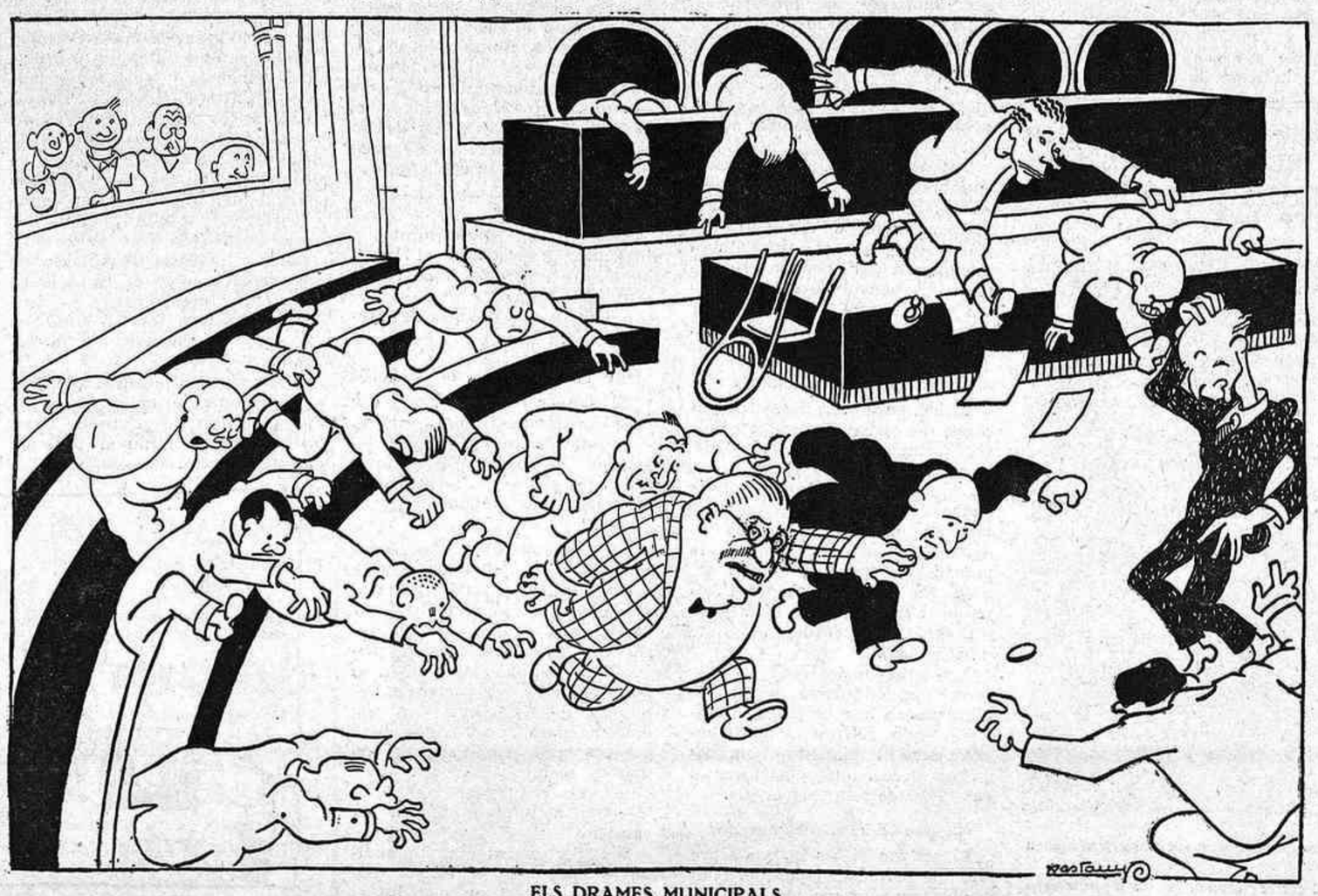

ELS DRAMES MUNICIPALS

Al Sr. Pi i Sunyer li cau un duro en plena sessió.

(c) Ministerio de Cultura 2006

(Ve de la 1.ª pàg.)

les deu de la nit! No eren, però—no faltava més!—encara les onze.

Junt a la porta tancada, una noia plorava amb desesperació. Ens hi atansàrem. S'hi atansà el vigilant del barri i preguntàrem a la desgarciada què tenia. Entre sanglots a penes si podia tartamudejar:

—E el el se se se senyoret! E i el se senyoret!!!

I el plor seguia deseperat.

¿Es tractava, potser d'una altra malifeta del senyor Anguera de Sojo? La forma d'expresar-se semblava indicar-ho i la despiatada actuació del senyor Anguera a poca distància d'aquell indret, confirmar-ho. ¿Qui no recorda els luctuosos fets del carrer de Mercaders?

Procuràrem calmar la desgraciada víctima i, un cop aconseguit amb la promesa d'una campanya periodística, aconseguírem també que parlés:

—El, el senyoret, en havent sopat, ji! ji!, m'havia manat que li anés a comprar un paquet de cigarretes a l'estanc, ji! ji!, i quan hi he arribat ja era tancat! I ara es posarà com una fera i em pegarà! Ji! ji!

—Bé, calma't, calma't—li deia el vigilant—i puja.

—No, no! que em pegarà!

—Acompanyeu-la—vàrem dir al vigilant, i calmeu aquesta fera d'Anguera de Sojo.

—No se'n diu pas d'Anguera de Sojo, ji, ji!, que es diu Bertran de Quintana el meu senyoret, i em pegarà, ja ho sé jo que em pegarà!

No sabem si la va pegar o no la va pegar, però la maniobra del ministre d'Hisenda és ben clara. Aprofitant-se de la protecció brindada als humils pel partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Carner, amb les seves disposicions dictatorials vol llançar els seus afiliats pel camí de la violència. Però no ha d'aconseguir res, perquè els humils, addictes a la disciplina del partit que els ha de dur a la possessió d'una caseta i un hortet, sabran suportar amb la resignació més laica les més pures proves que vulguin posar-los els enemics del partit que empara els seus drets, sacrificant-se pel bé de Catalunya.

VIES URINARIES
DEFECTES SEXUALS
POLICLÍNICA FARRE PIJOAN
RAMBLA DE CANALETES, 11, 1.er

Ja en podeu menjar de
PANELLETS I TORRONS!
Si teniu a mà el
SUCRE DE MADUIXES
Evitareu enfarfecs

¿Què és l'anèmia?

La Sang està formada per un líquid que porta en suspensió uns corpuscles anomenats hematies o glóbuls vermells. Una sang és tant més bona com més glòbuls vermells té, i la disminució d'aquest dóna lloc a una debilitat que rep el nom d'anèmia.

Els metges han estudiat aquesta malaltia, que per l'acció de l'enèrgic reconstituent «Fosfo-Glico Kola Domènech» es cura fàcilment en poc temps, i la pallidesa, debilitat i desmais que són símptomes de malaltia, desapareixen generalment abans d'acabar el primer flascó.

Venda a farmàcies i Laboratori Domènech: Ronda de Sant Pau, 71

amb el cor a la mà.

LERROUX, PRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ DE LA PREMSA

L'altre dia, va celebrar-se el corresponent acte de conciliació, amb el que el senyor Lerroux, de professió periodista, segons resa l'escriptura de poders, inicià una querella criminal per injúria i calúmnia contra Comorera, per un article publicat a *Justícia Social*.

La demanda traduïa aquest paràgraf: «Lerroux es el padre espiritual de la sanjurjada. El movimiento de Sanjurjo, es hijo del discurso de Zaragoza».

Però el jove Pelai Sala, com advocat és home de poques paraules:

«La parte demandada contesta, que no intentó calumniar a nadie, y que se propuso únicamente, decir la verdad.»

I res més.

«HONORIS BARBA»

Dies passats, com tots saben, el savis doctors Peyrí i Ferrer Cajigal van anar a Toulouse per assistir a la cerimònia de nomenar-los doctors «Honoris causa» de la cèlebre Universitat. Tal distinció, que, per altra banda, trobem ben merescuda, proporcionà (per una altra banda que no és la mateixa que l'anterior) un motiu d'expansió parlamentari als nostres saviassos. Sembla que els discursos foren més llargs del que s'acostuma en aquests casos. Tant és així, que quan els illustres doctors indicaren el desig de visitar la tomba del soldat desconegut, hom els contestà:

—Amb molt de gust, però, convindria que allí, féssim un minut de silenci.

* * *

GENT NOVA A LA MODEL

El pres. — ¿Quant en pagarieu d'un càrrec de director de presó?

* * *

—Al 12, Rambla de les Flors, s'hi veu cua cada dia.

—És que donen un regal?

—Més que això! La loteria del 12, que és d'en Valdés, aquest any darà la grossa, que és regal de molts milers!

Per encàrrecs de **publicitat** a **EL BE NEGRE**, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

DESPRES DE LA «DEBACLE»

El pobre rabassaire. — Lluhí! Pel que més estimis no intervinguis més a favor nostre! Ens estàs matant la Rabassa Morta!

El conflicte dels transports es renova i es millora

Des d'uns quants dies a a questa part es venen notant una certa agitació local del «Sindicato Unico de Transportes». Es deia entre els entesos, que un dels ranms que formen part d'aquesta vasta organització es proposava portar a la práctica, ara que el moment era favorable, una aspiració que de temps immemorial havien tingut sense poder satisfer mai els seus membres. La generositat del rñgim republicá i el programa d'Esquerra Republicana de Catalunya, decididament dirigit tot a la protecció de les classes humils havia de fer que trobés eco en les altes esferes del Govern de Catalunya.

Fou, dons, sota aquests auspicis plens d'optimisme que no pas abans d'ahir, l'altre, es plantejà el conflicte.

Esclata el conflicte

No pas abans d'ahir, l'altre, en obrir les seves portes les cases venedores de pianos i pianoles i anar-se a posar a servir les primeres comandes, es trobaren amb una ordre del Sindicat firmada pel *Comité del Sindicato de Transportes, Ramo de transportadores de pianos y pianolas* declarant la vaga per temps indefinit fins que no fossin ateses les reivindicacions que els bbrers presentaven en unes bases no aljuntes.

Totseguit de rebre aquesta comunicació el senyor Izabal va telefonar l senyor Chanaigne per veure si era veritat i veient que sí, tots dos alhora telefonaren al senyor Bechstein. El senyor Bechstein havia rebut també l'ordre i igualment els altres abricants. Era, dons, la vaga!

Els primers incidents

A les onze del matí començaren les primeres coaccions i els primers incidents. Futimats a secundar l'atur, uns transportadors de pianos abandonaren la feina de transportar una pianola a un tercer pis del carrer de Clarís quan la pianola no era més que al segon. En un altre segon l'instrument fou a terra amb gran estrèpit. Les pèrdues foren de consideració.

A la una de la tarda els inspectors de circulació havien ord'ordenar a les brigades municipals que retiressin del trànsit pianos i pianoles, senceres o per peces, que obstruïen el pas pels carrers principals.

El que diu el Governador

El senyor Moles no va rebre ahir els periodistes perquè, com de costum, estava molt refredat. El secretari del Govern Civil, però, digué que era un afer que corresponia resoldre'l a la Generalitat.

Declaracions del Sr. Macià

Els periodistes, en ésser rebuts pel secretari del senyor Macià, senyor Alavedra, li preuntaren si el senyor Macià opinava del conflicte dels transportadors de pianos i pianones i el senyor Alavedra digué que el senyor Macià li havia dit que havia rebut la visita dels patrons els quals li havien exposat els perjudicis que la vaga els irrogava.

—Jo — digué el senyor Alavedra que li havia dit que digués el senyor Macià que ell els havia dit — els he dit que calia que tinguessin comprensió, que havien de tenir en compte que l'ofici de transportadors de pianos i pianoles era un ofici dur i humil i que la política de l'Esquerra Republicana de Catalunya estava orientada d'una manera decidida a la protecció dels humils, perquè, si guanyaven les dretes, qui seria que deturaria els humils en la revolució social que farien tan bon punt no hi hagués l'Esquerra per protegir-los? Cal que els que no són humils se'n donin compte si volen conservar el que tenen. Pel que fa al conflicte, els ha dit el enyor Macià, digué el senyor Alavedra, us heu de dirigir al conseller de Treball que ell us en dirà alguna cosa, si ho sap.

—I als obrers?

—Els obrers s'han limitat a presentar les bases i el President les ha trobat moderades.

—I les bases?

—Les té el Conseller de Treball.

Diu el Conseller de Treball

El senyor Casals Brig ens rebé amablement com sempre.

—Estic content — digué — perquè he resolt el primer conflicte seriós i l'he resolt a satisfacció de tothom.

—...?

Els transportadors de pianos són els únics que tenen dret a tocar el piano perquè si no fossin ells que són els que els porten a les cases, no hi hauria cap casa que tingués piano. I si no, fixeu-vos: Qui, si no l'Esquerra, va portar la República i l'Estatut? ¿Qui és, doncs, que ha de governar? ¿Doncs amb els pianos és el mateix cas.

—I els pianistes?

—Que aprenguin de fer de camàlics!

Els periodistes varen felicitar efusivament el senyor Casals per l'encert en resoldre el seu primer conflicte social.

J. A. (AH!) TRABAL, I «CANTIDADES», ES RETROBEN

Suposem sobrerament, conegut del lector, un tal «Cantidades», que fa uns anys, es féu popular per aquests music-halls d'aquest móns de Déu.

Aquest individu, assistí una vegada a un míting, en el que parlava el savi doctor J. A. (Ah!) Trabal. Sembla, que «Cantidades», reconegué en l'orador, a un antic company:

—Aquest és en Cicada!—va fer tot joiós i *en català*. (Nosaltres ho posem en llatí per tal de no ruboritzar al lector.)

En efecte: Sembla que «Cicada» i «Cantidades», ja fa un temps, es feren els amos del Parallel. Diuen, que ja en aquella època, l'illustre home públic i metge, tot en una peça, començava a posar de manifest, els formidables dots oratoris de que s'ha vist adornat més tard.

L'alegria que va tenir «Cantidades», no és per descriure-la.

ESPORT I CIUTADANIA

Diumenge coincideixen les eleccions i el partit Barcelona-Espanyol, final del campionat de Catalunya de futbol. Aquesta coincidència, tres o quatre anys enrera, hauria motivat una collecció respectable d'articles a totes les pàgines esportives, demanant l'ajornament de les eleccions.

Aquesta vegada, però, no ha estat així. I no solament no ha estat així sinó que a hores d'ara encara es rumoreja que és molt probable que canviïn el dia del partit i que el facin el dissabte.

Aquesta vegada la ciutadania ens ha clavat la puntilla a l'esport.

* * *

— Si perden els carlins també hi haurà revolució?

— Sí: a cal Bisbe.

* * *

POLÍTICA DE CAFÈ

Ara s'ha descobert el perquè l'Esquerra s'ha reservat durant el passat període de la campanya electoral. Res de mitings pels cinemes i teatres; és perdre llastimosament el temps. Allà on es recullen vots és als cafès, per les penyes de cafès. Això ha estat una innovació de Lluhí i Vallescà que diu que ell abans, quan era un home qualsevol, és a dir, quan encara no havia anat a parar a aquesta política del diable no es decidia mai, ni es deixava convèncer pels mitings — malgrat assistir a tots — sinó que l'opinió que pesava era la del cafè.

Després d'aquesta innovació, sembla que ja no es farà cap més míting al Coliseu Pompeia; tots es faran al Cafè de les set portes.

CONTRASENTITS

Dies enrera hom pogué veure travessant els claustres de la Universitat a Grau Jassans i un íntim amic seu. Grau Jassans, que semi-dirigeix les tasques electorals de l'Esquerra, anava a entrevistar-se amb l'únic candidat intellectual del Partit: el rector de la Universitat.

La visió de Grau Jassans universitari és, ho poden creure, fortament impressionant.

Molts se n'escandalitzaran i fins quan ho sabé un catedràtic exclamà:

—¿En Grau Jassans a la Universitat? Què em diuen ara? Em produeix el mateix efecte que un gos a missa.

I UN BE!...

L'alcalde de Reus ha estat condecorat pel doctor Dencàs.

* * *

Al pobre rabassaire ni tan sols li deixen robar honradament les parts de l'amo.

* * *

L'Esquerra diu que si no li donen els vots se'ls prendre.

* * *

Rossend Llates ha tornat a no ésser agredit.

* * *

El caporal Rossell vol incorporar l'avi de totes passades al servei de les tropes de l'Esquerra. L'avi a què es rfereix el senyor Rossell i Vilar, naturalment, és el del parc de la Ciutadella.

* * *

Per una parella de mitjons «Molfort's» fins seríem capaços de votar l'Esquerra.

* * *

EL BE NEGRE desitja unes felices festes de Nadal i Any Nou als autors dels nombrosos anònims que ens arribaran d'un moment a l'altre.

* * *

Senyor mig repectable amb queixal del seny votaria Esquerra Republicana per la misèria de 500 pessetes. Escriure a BE NEGRE, número 130031 (cap-i-cua).

* * *

Governador de Tarragona que no senti debilitats governatives ni altres ridícules futeses, es necessita. Se li garantitzen les simpaties del pobre rabassaire.

* * *

En Companys ha estat nomenat tinent coronel dels escamots d'en Dencàs.

* * *

Ha despertat extraordinari interès l'anunci dels pròxims funerals laics de l'Esquerra Republicana.

* * *

Urnes irrompibles a prova d'Esquerres, venc a meitat de preu. Dirigir-se a Tantarantana, 255, 4, 4.ª

* * *

Don *Lacandro* Lerroux s'ha passat al partit dels «sense-feina», als quals sembla que de moment ja ens n'ha trobat: ultra les sessions de «yo-yo», li escoltaran aquells discursassos de dues hores i mitja que talment semblen de quatre.

"Au Pingouin"
Escudillers, 10 :: Telèfon 20013
CADA DIA,
MENÚS EXQUISITS
MENÚ DE DIMECRES
A 10 PESSETES
Hors d'œuvres variés
Soupe de poisson
Filet sole Colbert
Tournedos orricate
Fromages
Mignardises
Fruits

—No puc més, noia. Aquesta excursió i preocupar-me pel vestit d'hivern m'acaben els «quartos».

—Ja t'acompanyaré a **CA L'ARBIOL** del carrer Hospital, 91, que té un inmens assortit de vestits i abrics a preus reduïts!

— No sé pas perquè ens fan dur revòlver per a fer aquesta feina!

(c) Ministerio de Cultura 2006

La nit de l'estrena de «Apta per a senyores», dos periodistes varen trobar-se al vestíbul del Cinema Tívoli.

—¿Com és que no has anat a veure l'obra d'en Millàs?—preguntà l'un.

—Hi aniré dimarts, si és que encara la fan.

La negra predicció va complir-se al peu de la lletra. Dimarts a la nit l'obra d'en Millàs no pogué representar-se perquè un sol espectador s'havia presentat a la guixeta.

Encara hi ha qui diu que aquest espectador era el propi Millàs.

* * *

Avui, aquesta nit, al Tívoli, debuta en «Grock», el celebrat clown internacional.

Encara que no pertany al fitxer Paramount, podem assegurar-los des d'aquest moment que Grock és sempre el millor del programa. Breu: els hi recomanem.

* * *

La darrera obra d'en Millàs (ratlleta) Raurell no ha constituït un èxit precisament, i nosaltres ho trobem ben comprensible.

Si a fi d'aconseguir que les senyores vagin al teatre hom redacta els programes a base d'un previsor *no apta para señoritas*, quan hom desitja que aquestes (les senyores, s'entén) passin de llarg davant la guixeta, ¿què més natural i pràctic que fer-les sabedores que es tracta d'una obra precisament apta per a senyores?

Tanta innocència, també!...

* * *

Llegeixin: «Masnou - Plage», «Good-Night», «Collegiate», «Red-Hot-Jazz», «Czarda» i «Estels Revue».

No hi cauen? Doncs, senzillament: es tracta de diversos dels «sketch» d'«Estels», la revista del Casino Masnou d'aquest estiu recentment reprisada al Teatre Barcelona».

Si persisteix aquesta febre americanitzadora, aviat per a veure algun «sketch» netament català no ens tocarà altre remei que arribar-nos a Oxford o en qualsevol altre país on el català ja hi mereixi els honors de llengua exòtica.

* * *

El dia de la reprise d'«Estels», el senyor Brenat i Sopant era al Teatre Barcelona ocupant el seient de consuetud i rinxolant-se les puntes dels seus bigotis amb preocupació durant el transcurs de l'espectacle.

L'endemà — era de preveure — el venerable crític del «Noticiero» es treia la crítica dels dits (ell quan menys així s'ho pensava), explicant que així com abans els pobles es feien la competència amb els envelats, ara se la faran per mitjà de les revistes d'estiu.

Amb aquesta forma, evidentment diplomàtica, nosaltres fins fórem capaços de comentar i fer crítica de concursos de *frivolité*.

Frasecologia electoral

A Torrelles del Llobregat els propagandistes de La Lliga, Francesc Bultó i Antoni Jansana, tingueren moments inspirats en els seus respectius parlaments. Així, exemple; parla en Bultó i diu: «Aquests (referint-se als homenots de l'Esquerra) amb això de la llei del divorci, el que volen és convertir les vostres dones... (i després d'uns moments de silenci, continua) ...*en fin*». Era un «en fin» ple de maquievalisme lliguero. I, l'altre orador, adreçant-se a l'element femení, acabà un pinyolet, així: «Dones!, germanes!, noies! En Macià ha imposat que les eleccions es fessin el 20 de novembre perquè no poguéssiu votar vosaltres. Feu, per manera, dones, que els vostres homes no votin l'Esquerra. Dona!... si el teu home vota l'Esquerra, fes-li un arròs, ben dolent, per dinar. Germana!... si el teu germà, vota l'Esquerra, no li planxis la camisa. Noia!... si el teu promès vota l'Esquerra...» i en aquest precís i interessant moment del pinyol, l'orador va enmudir, davant la tasca delicada que hauria hagut d'aconsellar a les noies que tenen un promès esquerrà.

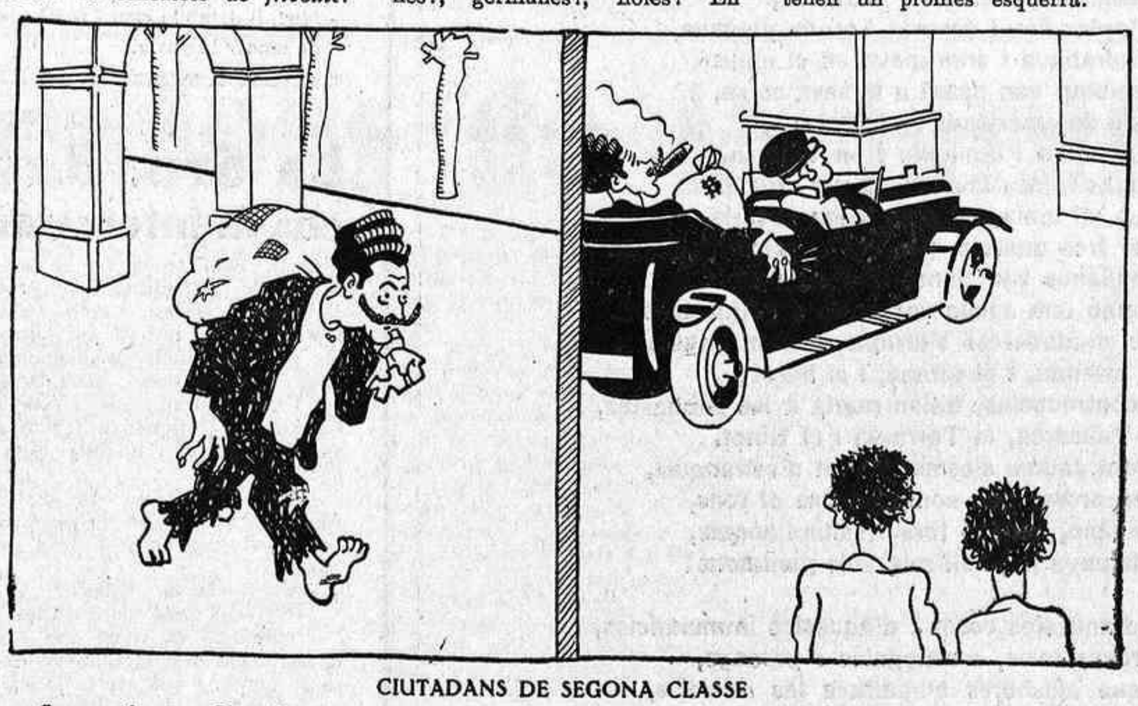

CIUTADANS DE SEGONA CLASSE

Com arribaren a Barcelona. — Com en surten.

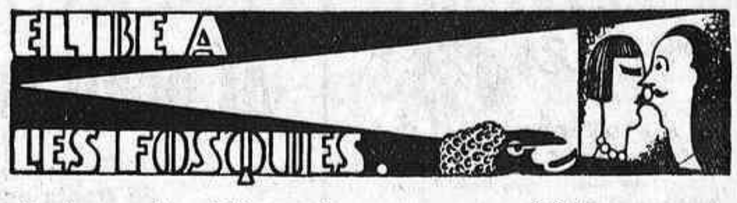

Ja hem vist «L'Opera de de quat' sous». La Cinaes ha tingut l'amabilitat d'invitar-nos a una sessió privadíssima.

Si diem que aquest film és un dels tres o quatre millors que hem vist en tota la nostra vida, els enganyarem.

Els enganyarem, perquè «L'Opera de quat' sous» és el millor de tots.

* * *

No sabem si aquesta obra mestra d'en Pabst podrà ésser projectada íntegrament a Barcelona. Es tem que la censura el retalli.

Ho sentiríem.

Ho sentiríem per als bons aficionats al cinema i per a la mateixa censura.

* * *

«París-Mediterrani» és un bon viatge i un film divertit.

Decididament, els francesos, des de que poden xerrar arriben a fer oblidar que no saben fer cinema.

De totes maneres, l'Annabella, encara que no parlés, també ens agradaria.

* * *

En tots els indrets més fotogènics de Sitges, actualment hi poden sorpendre una parella d'enamorats de la tercera volada que es fan l'amor, esguarden el mar i contemplen el voleiar desesperat d'un fals ocellet accionat per un tramoista, mentre de les seves boques rosades en surten frases amoroses a l'ensems que espanyoles que s'empassa amb golafreria un microfonet de segona mà instal·lat *ad hoc*.

Es tracta — tot té el seu aclariment — dels actors Maria Ladrón de Guevara i Rafael Rivelles que hi filmen «El hombre que se reía del amor».

Si no fos que darrera les rialles vénen les ploralles...

* * *

El *Ciero* comentant aquesta filmació en plena «Blanca Subur» ha «colocat» als seus tan resignats com assidus lectors, tots aquells paràgrafs que fan les delícies de tot el personal d'aquesta santa casa. Perquè no atribueixin a exageració el que no és altra cosa que una set de veracitat que seria injust no reconèixer que ens honora, a continuació els hi reproduïm un excellent botó de mostra:

«—Esto es sencillamente conmovedor — decía la «estrella»—. No merecemos tanto. Venimos a solicitar un favor y con el favor, nos entregan ustedes su cariño. Traemos molestias y nos devuelven atenciones.

»—No traen molestias—habla el señor de la casa—. Con ustedes viene la música de una vida viajera con los recuerdos felices y pintorescos del mundo recorrido. Traen un arte que todos amamos y una pincelada de color que rompe la monotonía de nuestra placidez casera. No molestan, puesto que nos ayudan a vivir horas nuevas y desconocidas. En nuestra casa ha entrado con ustedes la luz de un nuevo sol y el ritmo de una nueva poesía que exalta nuestro espíritu un poco romántico también de tanto soñar frente al ilimitado horizonte del mar que nos arrulla hora tras hora...»

Pel que es veu al «señor de la casa» se li van encomanar les ganes de fer comèdia.

* * *

A tots els nombrosos lectors que no es preocupen de preguntar-nos si el nen Utrillo surt en el film «El hombre que se reía del amor» ens plau comunicar-los que no. Un no dels més rotunds.

De moment el nen Utrillo ja té prou feina a «encaixar» les solemnes carbasses que li dedica la distingida filla del nostre alcalde del primer «team» doctor Aigüadé.

* * *

Stan Laurel i Oliver Hardy, de retorn de la seva excursió per Europa, han ingressat als estudis de Hollywood disposats a filmar novament.

Veurem si amb aquesta popular parella també es confirma la dita popular de que viatjant sempre s'aprèn.

* * *

Al Coliseum aviat hi debutarà un guitarrista anomenat Solé que, segons la premsa diària, es conegut a Hollywood amb el nom de «el guitarrista de las estrellas».

Pel bon govern dels nostres lectors serà prudent aclarir que el tal Solé no té res a veure amb aquell famós i enigmàtic senyor Soler de la nostra no menys enigmàtica novella.

* * *

L'altre dia, al carrer de Corts, numero... Ara no recordem el numero, però els podem assegurar que es troba entre la Monumental y les Arenes, es va inaugurar un tal cinema Volga.

No es per dir-ho, però fan una pellícula que encara s'hi veuen moros (i que ens perdonin els moros) no està del tot malament.

«Una aventura en Túnez». Aquesta és la pellícula... Per enterar-se'n l'han d'anar a veure. ¿Que potser s'han cregut que nosaltres estem aquí per explicar arguments?

GRAN TEATRE ESPANYOL
Companyia de vodevils i espectacles moderns
Primer actor i director:
JOSEP SANTPERE
Totes les nits
La mossegada
i la fantàstica visió, sonoritzada de sorollós èxit pel mestre Torrents
D. Juan Tenorio Sonor
En assaig un vodevil sonor de dos autors molt populars

Idees fixes

La setmana passada tingué lloc a Tarragona unes lluïdes noces.

Al casament del fill del senyor Macià Mallol acudí el bo i millor de la ciutat, el «tout Tarragona». La sortida de l'Església es féu una mica a la desbandada. Al dintell de la porta es pararen, parlant de política, el governador Noguer i Comet, l'alcalde Pere Llovet i el pare del nuvi.

—Que no volen parellés? — preguntà una senyora amb el millor dels seus somriures.

El senyor Noguer i Comet que aquests dies està molt abstret i capficat, respongué de malhumor:

—Encara més, senyora? no sap que ahir en varen arribar trenta de guàrdies civils i vint de guàrdies d'assalt i que ja no sabem on encabir-les. A la fonda «Nueva de Verdi» dormen amb matalassos a terra.

Encara més americà

La Lliga, posada a fer les coses ben fetes, ha ideat un nou sistema de propaganda electoral que donarà el cop.

Es tracta de què tres o quatre dies abans de les eleccions, volaran per damunt de tot Catalunya dues o tres avionetes que llançaran programes, candidatures, proclames, manifestos, etc., etc., recomanant les diverses candidatures de Concòrdia Ciutadana, de Pacificació Social i d'altres que no sentim no recordar però que serveixen per no haver d'exhibir el nom de la Lliga.

Recomanem als nostres llegidors que durant els dies que durarà aquest sistema de propaganda encara més americà, s'abstinguin de pujar a prendre el sol al terrat de casa seva, ja que aquesta mena d'ocells mecànics encara que només cauen quan volen, a la millor cauen allà on no volen encara que hi volin.

I seria molt trist que matessin algun elector convençut del Partit Catalanista Republicà, que bona falta ens faria.

Nova York Barcelona

Quan l'alcalde xiroi i destituït de Nova York, Mr. Jimmy Walker, va anar a Madrid, un regidor de Barcelona que s'hi trobava li digué si volia anar a veure els seus collegues de Bracelona.

El senyor Walker féu un gest de menyspreu i digué en anglès:

—Em cauria la cassa de vergonya; jo faig les coses més a l'engròs.

Aleshores el regidor, encuriosit, li preguntà com s'ho havia fet per fer-les a l'engròs.

—Molt senzill—digué el senyor Jimmy en anglès—. Hi havia a Nova York, encara hi és, un propietari de diaris i d'autoòmnibus que es deia Paul Bloch.

—Bloch?—digué el regidor barceloní sorprès—. Si ho arribem a saber!

—Un dia vaig anar a fer a aquest bon Bloch una visita de commpliment, i, quan vaig ésser fora, un seu fill, el menut, li va preguntar:

—¿Quant guanya, daddy, l'alcalde de Nova York?

—25.000 dòlars l'any—contestà Mr. Bloch, bondadós.

—Sí que és poc per l'alcalde de Nova York! ¿Saps, dad—digué el fill en anglès, que hauries de fer alguna cosa per ell?

—Això—digué aleshores el pare, em va obrir el cor. Evidentment, l'alcalde de Nova York no en pot tenir per res de 25.000 dòlars, i vaig pensar regalar-n'hi 250.000 i ho vaig fer. Mai no m'hauria pensat que a Nova York s'ho prenguessin tan malament.

—I a vostès, ¿de quant els els fan les fineses?—preguntà aleshores Mr. Jimmy Walker al regidor barceloní.

—De dues mil pessetes; però a nosaltres no ens treuen de l'Ajuntament; només ens treuen de l'Esquerra.

—Així encara hi guanyen!

Per poder donar una àmplia informació de les eleccions, el pròxim número d'"El Be Negre" sortirà el dimecres

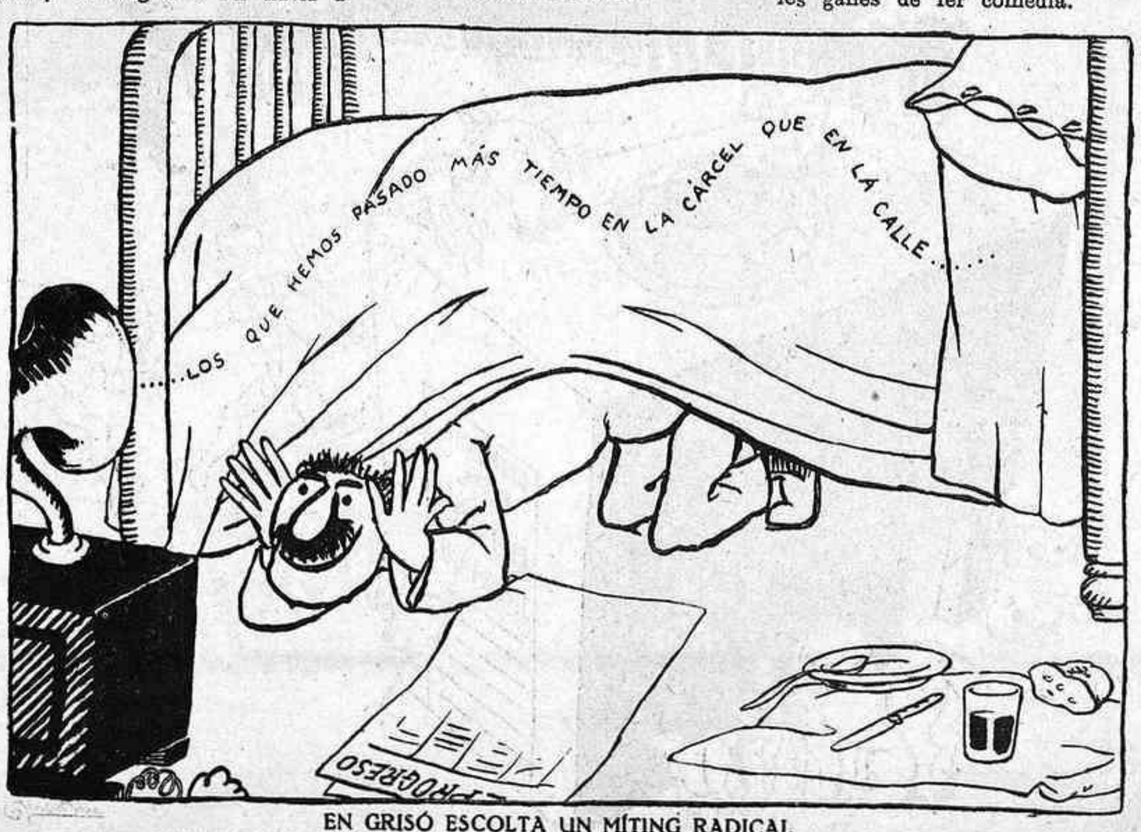

EN GRISÓ ESCOLTA UN MÍTING RADICAL

— No sé pas que hi veuen!...

GROCK

El millor clown del món
Debuta avui al TÍVOLI
Cap lector d'«EL BE NEGRE» pot deixar d'anar-lo a veure

Teatre Català Romea
Companyia VILA-DAVÍ
Una dona i dues vides
(il etait une fois...)
Aventura en tres actes de FRANCIS DE CROISSET
Traducció de MELCIOR FONT
Divendres dia 18, a un quart d'onze

Teatre
POLIORAMA
Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10773
AVUI
el juguet còmic en tres actes de Muñoz Seca i Pérez Fernández
EL SONAMBULO
Dimecres tarde
LOS CABALLEROS
nit
EL SONÁMBULO
Divendres nit :: Gran reprise
LA EDUCACIÓN DE LOS PADRES
Companyia de comèdies còmiques de CASIMIRO ORTAS

Fantásio
DIVENDRES NIT,
La producció dels quatre Milions Marcs Or
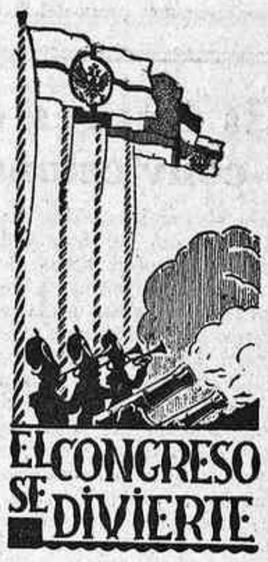

El Super-film de la U. F. A. que bat tots els records de totes les pel·lícules de tots els anys

VOLGA
CINEMA SONOR
CORTS, 499 (junt a Borrell)
Telèfon 30559
TOTS ELS DIES CONTINUA
el gran èxit de la superproducció
UNA AVENTURA EN TÚNEZ
per Hellen Richter i Theo Shall
NOTICIARI PATHE-DIBUIXOS
I LOS TITANES DEL BOSQUE

PUBLI CINEMA
Passeig de Gràcia, 57-Telèfon 79681
SESSIÓ CONTÍNUA de 5 a 8½ i de 10 a 12
Localitat única, seient 1 pta.
Noticiaris, Reportatges i Documentals
FOX
Demà nou i important programa
Equip sonor, R. C. A. Photophone

(c) Ministerio de Cultura 2006

ovelles esgarriades

Indecents!

D'*El Correo Catalán* de dissabte, en un editorial contra la Lliga:

Pero si esto no es, para decirlo en refrán, querer arrimar el «ascua católica» a su «sardina» política y partidista, ¿qué será? Y entonces, ¿a quienes alcanza mejor la censura aducida?

La més gran censura *aducida* ha d'ésser ver als que la campanya electoral els fa perdre l'oremus fins al punt de convertir diaris catòlics de tota la vida en publicacionotes d'aquelles que no es poden posar en mans de les nostres filles.

Estadístiques

Un telegrama de *La Vanguardia*:

(*Exclusivo de «La Vanguardia».*) *Roma, 7 (por cable). — Los condenados por crímenes contra el fascismo que purgan su pena es de 1.056. De ellos serán puestos en libertad 4.231. El total de amnistiados será de 639.*

Fixin-s'hi bé: de 1.065 condemnats, en posen en llibertat 4.231, i això que només hi ha 639 amnistiats.

Si no els surten els comptes, facin un crit a en Gaziel.

Els refinats

A *Las Noticias* també publiquen anuncis. El dia 8, publicaven el següent:

SE OFRECE COCINERO semana ganará, siendo peluquera, enseñ. comp. 100 ptas. Petritxol, 4. 3.º, 2.ª

Se'ns presenta un dubte: ¿qui ha d'ésser peluquera, la setmana o el cuiner?

Propaganda a l'americana

La Veu de l'Empordà, setmanari de la Lliga que surt a Figueres, publica entre altres entrefilets de propaganda electoral, el següent:

La Loteria de la sort
Muralla, 5
Lliga Regionalista de l'Empordà.
Es regalen dècims en forma de candidatura per al sorteig que tindrà lloc als collegis electoral el dia 20 de l'actual, on la
Candidatura Catalanista de Pacificació Social treurà la grossa.

D'això a què als votants de la La Lliga els regalin una bomba, només hi va un pas. Encara que aquest sistema de propaganda el considerem més propi del B. O. C.

Els homes de conviccions

En els cercles mèdics ha causat l'aparició del nom del jove i elegant doctor Ribas Soberano, home de posició i de sentiments dretistes, a la candidatura de l'Esquerra.

Algú havia insinuat com una explicació, que era l'únic metge que no anava encara en candidatura i que havia acceptat, per no fer-se veure, el lloc que li oferia l'Esquerra. Ben examinat, però, l'Anuari mèdic, hem vist que encara en quedaven alguns que no s'havien presentat i aleshores fou, i no abans, quan decidiren esbrinar les causes de la inclusió, que no podien ésser altres que el bé de Catalunya.

En efecte; el doctor Ribas Soberano, a més a més d'un cognom de conyac té un sanatori al Montseny que podria anar com l'anell al dit a la Generalitat quan aquesta es decideixi a comprar-lo i, com que el doctor Ribas Soberano és home de conviccions arrelades i, encara que de dreta té la convicció arrelada que ha de guanyar l'Esquerra, ell, perquè acabi de guanyar, donant-li la raó, ofereix el seu nom i el que sigui — entre altres coses el seu sanatori, per tal que aquest sanatori deixi d'ésser seu.

Frivolitats

Obrers! Voteu l'Esquerra i el tren de Mollet a Caldes serà vostre!...

* * *

Don Francesc Macià diu que durant la setmana electoral els «sense-feina» tindran cafè, copa i puro, pagat.

* * *

En Fiveller — la famosa estàtua municipal—diu que amb motiu dels darrers afers s'ha quedat més de pedra que mai.

NAGSA.—Casanova, 212-214.—Barcelona.

Al gran sapastre de la gana ibèrica

Fa trenta anys i un mes i un dia, que estripat d'americana,
amb un «jipi» de tres pells i unes calces de poc gruix,
rodejat de quatre pintes i de quatre morts de gana,
arribava a Barcelona la corpenta d'en Lerruix.
Escrivia paraulotes amb la punta del seu llapis,
prometia al cirabotes, al camàlic i al manyà,
botifarres d'arquebisbes i salsitxes d'escolapis
i altres coses deshonestes i difícils d'empassar.
S'agitava, remugava, renegava, flestomava,
remenava, estossegava, tavernari i marranís;
tots els llonzes l'aplaudien i després Lerruix plegava,
i endrapava, i endrapava i endrapava en el «Suís».
Els diners del proletari van passâ a la seva caixa,
llespissosa d'allioli de «merienda fraternal»;
treballaven per un duro l'Emiliano i en Vinaixa,
i les pobres «damas rojas» feien feina per un ral.
Amb la gana que ell tenia, tot això li era misèria,
no n'hi havia per tres quartos, per tres quartos d'aiguardent;
i Lerruixos i Emilianos van pensâ una cosa sèria,
i amb un sac i amb una canya van entrâ a l'Ajuntament.
Als mercats, als «mataderos» s'arrapaven com llagostes,
als arbitris, a la hisenda, i al sereno, i al burot;
treien suc dels contractistes, treien punta a les subhastes,
i eren amos de Vallcarca, la Torrassa i el Ninot.
A la plaça de Sant Jaume s'esmunyia tot d'estranquis,
de Madrid rebien ordres que complien fins al fons,
i Lerruix i l'Emiliano, com si fossin saltimbanquis,
es passaven Catalunya pel bell mig dels pantalons!

Fa trenta anys d'aquestes coses i d'aquestes immundícies,
i després de provar teles, martingales i paranys,
«el Caudillo», que aleshores empaitava les novícies,
ara torna amb una gana que és impròpia dels seus anys.
Dels que abans només en deia penjaments i quatre fàstics,
dels senyors capitalistes ara en parla amb miraments;
si d'un cas puja als tramvies, entrecuixa amb eclesiàstics,
i si veu passâ un «enterro» fa l'ullet als reverents.
Amb la trista aristocràcia, engipona contubernis,
Pich i Pon els hi prepara per si en troba algun de guit,
se li acosten els monàrquics, se li acosta tot un Bernis,
i un senyor dels més catòlics fins li posa el «burro» al llit.
Com un vil mastegatatxes, del verí d'abans claudica,
i amb la feta d'en Sanjurjo li va anar de frec a frec;
repúbliques, democràcies, per ell tot això és musica,
no li vagin pas amb orgues, que el que ell vol és el bistec.
I ara, fills de Barcelona, contempleu aquest fardassa,
refilant baixes calúmnies, empescant un nou engreix,
i explicant als infeliços una bola que no passa,
i amb això dels fills d'Espanya disposat a pescar peix.
Als ibèrics, curts de pinso, el seu bram crida i convoca,
perquè vinguin com llagostes a aturar-se al pla de l'os,
els augura delicades excellències per la boca,
i dormi en grans matalassos i tenir-ho tot d'arròs;
que per ells a tots els pisos couen naps a Barcelona,
que per ells són les senyores de balcó més revingut,
que amb el vi dels rabassaires pescaran més d'una mona,
i és per ells el Tibidabo, l'ou com balla, i l'Estatut.
Ciutadans: és una pepa! S'aprofita de la nyonya;
estovat i ple de xacres, ens insulta més que abans!
No hi ha gota de decència, no hi ha gota de vergonya,
ni tindrem dret a sentir-nos, dret a dir-nos catalans,
si toleren les orelles el bramar d'aquest sapastre,
i no rep damunt les anques una cossa de profit,
que l'engegui, amb quatre molles i tres ossos de pollastre,
a la palla miserable del recó que l'han parit.

EL PROXIM MITING DE L'ESQUERRA A TORTOSA

— Miri, li deixo la clau i vostè mateix. Quan hagi acabat ja farà el favor de tancar la porta.

De cara al futur

La Sra. Revolució Social
ens fa interessants manifestacions

Quan vam trucar a la porta de la molt illustre senyora Revolució Social, eren tres quarts i cinc minuts en punt. En va rebre, molt amablement, una xicoteta rossa, partidària de l'amor lliure, que s'estava fumant un caliquenyo i portava dues pistoles a cada lligacama.

—La senyora no els podrà rebre perquè s'està prenent el seu acostumat bany d'aigua de roses.

—Província de Girona?

—No, de roses perfumades.

I com que va veure que ens la miràrem amb la mateixa cara de llàstima que els de la Lliga es miren els de l'Esquerra i els de l'Esquerra es miren els de la Lliga, va afegir:

—Es que com que les coses sembla que ara li marxen molt bé...

Vam anar al gra.

—Li hauríem de fer un interviu. Som d'EL BE NEGRE, sap?

Tot va ésser acabar de dir això com obrir-se una porta i aparèixer una senyora amb el barnús mig descordat i amb la perruca que li penjava fins a mig front. Perquè — afanyem-nos a dir-ho — la molt illustre senyora Revolució Social és una molt respectable senyora que no mai ningú no ha pogut posar en clar els anys que té. Uns afirmen que és de dues quintes abans d'en Castelar, altres s'inclinen per creure que només és de la quinta d'en Lerroux, i no manca qui assegura que va complir els quaranta-sis hiverns precisament el mateix dia que es va declarar la guerra dels cent anys.

—Senyora, als peus de vostè...

—Estigui tranquil que me'ls acabo de rentar. He fet *baldeio* general.

—Sí, ja ens han dit que es banyava amb aigua de roses.

—Què hi vol fer... S'han empenyat a tornar-me a posar de moda. Ja veu, cap a les meves velleses.

Ens vam decidir a tirar al dret.

—Així, fet i fet, està ben decidida a venir? Aquests darrers dies se n'ha parlat tant...

—Ai senyor, si ho sapigués! Però vostès són incapaços de comprendre la meva tragèdia. Jo, pobre de mi, una senyora tan respectable com jo, tan passada de moda i que el menys que podrien fer és deixar-me tranquilla... Encara no m'han pres prou el pèl?

—Ja ens hem adonat que porta perruca.

—Miri, potser no s'ho creurà, però em quedava un trist cabell, només un, i ara me l'han acabat de prendre.

—Haver de fer de *papu* a aquestes hores...

—Tan desacreditada que estic i que ara m'hagin acabat de clavar la puntilla.

—Vostè quines idees porta referent a les nostres eleccions? Es veritat que el dia 20 al vespre ja la tindrem a Barcelona? ¿A quina hora arribarà?

—Miri, depèn. El dia 20 tindré una conferència permanent amb el meu representant a Barcelona i així aniré sabent com marxen les eleccions. I segons com marxin, si la meva presència fos necessària abans de fer-se fosc, faria un cor esforç i arribaria disposada a intervenir a l'hora dels escrutinis i a posar les coses al seu lloc, perquè entre els escamots d'en Dencàs i una servidora...

La nostra illustre interlocutora s'anava engrescant i qui sap els projectes que ens hauria fet conèixer quan vam tenir el mal acudit de preguntar-li:

—I tot això, senyora, ¿a quin cinema ho fan?

Aquestes paraules van estar a punt d'ocasionar una catàstrofe irreparable. Figurin-se que la molt illustre senyora Revolució Social va agafar una bomba i ens la va tirar entre cap i coll. Afortunadament la bomba era d'aquelles que els dijous donen a can Jorba a la mainada, i no es van registrar desgràcies personals. Del contrari la Revolució Social s'hauria avançat als esdeveniments i hauria entrat en acció abans del dia 20 que és el dia assenyalat per a la seva arribada, a les 23'10 amb l'exprés de Madrid, al baixador del Passeig de Gràcia, amb assistència de les autoritats i de la Banda Municipal que amenitzarà l'cte amb el més variat i distingit del seu variat repertori.

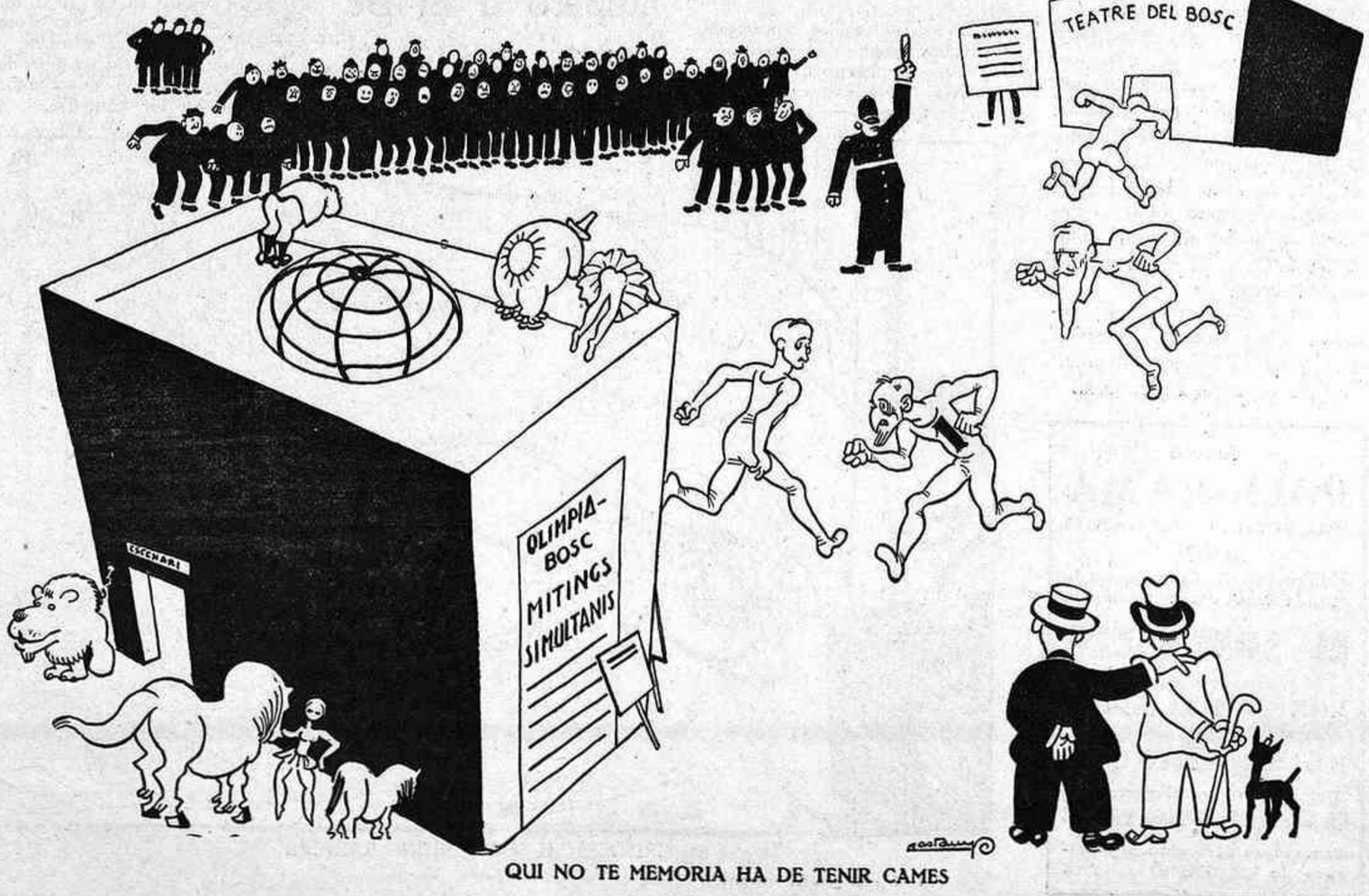

QUI NO TE MEMORIA HA DE TENIR CAMES

El Be Masques

Dissabte passat, al «Grill Room» el caricaturista Mestres inaugurà la seva Exposició a l'Americana, integrada per 56 caricatures de gent popular del nostre món polític, artístic i fins hi tot cinematogràfic.

El més curiós d'aquesta exposició és que totes les caricatures són bones i d'una semblança que traspassa i encara tots els límits de la tècnica.

En Bon, que assistí al «vernissage», ja va augurar-li el carro.

* * *

Els que deien que en Pruna faria «figa» els ha fallat la paradoxa.

La seva darrera exposició ens ho demostra.

NO TOSSIU
preneu
PASTILLES KLAM
Tres rals capsa
LA PRIMERA US CONVENCERA

REDACCIÓ: CARRER DE MENDIZÀBAL, 22
ADMINISTRACIÓ: RDA. DE ST. PERE, 3.

(c) Ministerio de Cultura 2006